

ÖLÜM ÜZERİNE

<"xml encoding="UTF-8?">

ÖLÜM ÜZERİNE

"Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile..." (Nisa S.78)

Tüm dünya çapında tanınmış, güvenilir ve saygın insanlardan oluşan bir komitenin şöyle bir duyuru yaptığını düşünün: "Bundan sonra yeni bir uygulama başlatıyoruz. Buna göre yaşı, dini, dili, cinsiyeti, ırkı ve düşüncesi ne olursa olsun, tüm dünya genelinde bizim belirlediğimiz kıstaslara uygun olarak insanlara ödül dağıtacağız. Ödüle layık görülen kişi artık hayatı boyunca çalışmak zorunda kalmayacak, aklına dahi getiremeyeceği benzersiz bir refahın içinde yaşayacak. Bu ödülü dağıtırken hiçbir ayırımda bulunmayacağız. Yani ister yeni doğan bir bebek; ister yetmişini devirmiş bir ihtiyar; ister zengin; ister fakir olsun sırası geldiğinde mutlaka bu ödülü alacaktır. Herkes ama herkes günün birinde bu ödüle layık görülecek ve saadete ulaşacaktır!"

Bu duyurudan sonra etrafınızda tanıdığınız, bildiğiniz pek çok insanın söz konusu komite tarafından ödüle layık görüldüğünü düşünün. Yani artık komitenin sözünde durduğu konusunda hiç kimsenin şüphesinin kalmadığını farz edin. Öyle bir durumda insanlar gece-gündüz ödül hayaliyle yaşayacak, bir an olsun günün birinde ellerine geçecek ödülü düşünmeden geçirmeyecek, hatta artık hiç kimse çalışmak istemeyecek, herkes "Nasıl olsa bir gün ben de mutluluğa ulaşacağım!" düşüncesine kapılacak ve belki de dünyanın dengesi bozulacaktı. Aslında gerçek hayatımızda buna benzer bir durumla her an karşı karşıyayız. Tek bir farkla, o da karşılaşacağımız şeyin ödül mü, ceza mı olduğundan emin olamıyoruz. Evet, tahmin ettiğiniz gibi geldiğinde zengin-fakir, genç-yaşlı, kadın-erkek ayırımı yapmayan, pek çok insanı soğukluğuyla terleten ölümden söz ediyoruz. Ölüm bize o kadar yakın olmasına rağmen pek çoğumuz ondan gafil yaşamaktayız. Oysa ölüm değil de ödül olsaydı, yukarıda da değindiğimiz gibi insanlar o ödülün hayaliyle yaşayacak, onun vuslatıyla soluk alıp verecekti. Ama söz konusu olan ölüm gibi acı bir şey olunca insan, yapısı gereği, hiç hatırlamak bile istememektedir. Oysa Allah Resulü (s.a.a); "Lezzetleri acılaştıran ölümü sıkça anınız!" diye ferman etmektedir. Bir Müslüman olarak ölümden gafil yaşayamayız. Her an, her saniye bu gizemli ve bilinmezliklerle dolu olan sona hazır olmalıyız. Zira aldığımız nefesi vereceğimize bile garantimiz yok... Buna rağmen yolcu olarak geldiğimiz şu dar-ı dünyada demir atmışız. Çoğu

zaman evlad-u iyalin, mal-u mülkün bu dünyada kalacağını bile unuttur olmuşuz. Yıllar önce dinlediğim ve beni çok etkileyen bir hikâyeyi sizinle paylaşarak sohbetimizi koyulaştıralım: Uzun zaman önce ordularıyla krallıklar deviren, ülkeler fetheden genç ve kudretli bir hükümdar varmış. Onun gücü karşısında hiç kimse duramaz, ordularıyla hiç kimse baş edemezmiş. Hazinelerinin haddi-hesabı yokmuş. Bu hükümdar aynı zamanda ince düşünceli, hikmet sahibi bir zatmış. Fetihlerinden birinde ağır bir hastalığa yakalanmış ve öleceğini hissederek önde gelen vezirlerini yanına çağırmış: “Artık öleceğimi hissediyorum. Anneme (ki hükümdarın annesi de dediği dedik, astığı astık biriymiş) benim bu genç yaşımda öldüğümü haber verirsiniz gazabından kurtulamazsınız. Hepinizi feci bir şekilde öldürür. O yüzden ölümümü gizli tutun ve memlekete vardığınızda beni bir tabuta koyarak şöyle şöyle yapın...” demiş.

Hükümdarın annesi oğlunun seferden döneceğini öğrenmiş ve âdeti olduğu üzere yola nazır olan sarayının terasında beklemeye başlamış. Fazla geçmeden kabile gelmiş. Biz kabile diyoruz ama siz ardı arkası olmayan bir kum denizi anlayın. Neyse sözü fazla uzatmayalım, kabilenin en önünde tam tek mil silah kuşanmış piyadeler, onların arkasında süvariler varmış. Süvarilerden sonra seçkin muhafızlar hükümdarın annesinin önünden geçerek onu selamlamışlar. Bu sırada hükümdarın annesinin gözleri bu kabilenin tam orta yerinde eller üstünde taşınan basit ve sıradan bir tabuta ilişmiş. Tabutun etrafında ağır zırhlar kuşanmış fedailer, en bilgin doktorlar saf tutuyormuş. Tabuttaki cesedin kolu bir aşağı bir yukarı doğru “Bu dünya böyle gelmiş, böyle gider. Her şey fanidir” anlamını çağırıştırır bir şekilde dışarı sarkıyormuş. Tabutun arkasında ise hükümdarın köleleri, değerli hazineleri, binicisiz cins atları, eş ve çocukları yer alıyormuş.

İşte tüm bu manzarayı ibretle seyreden hükümdarın annesi oğlunun öldüğünü o an anlamış. Bu merasim ona ölüm anında kılıçlarını kuşanmış kahraman cengâverlerin ve en bilgin hekimlerin dahi faydasının olmadığını, ölüm yazılmışsa hiç kimsenin onu engelleyemeyeceğini anlatmış. Ayrıca ölen, cihana nam salmış bir hükümdar dahi olsa tüm malını-mülkünü, paha biçilmez hazinelerini ardında bırakacağını, mezara tek başına sade kefenle gireceğini benzersiz bir şekilde izah etmiş. Hükümdarın annesi gazabını içine gömerek sessiz hıçkırıklara boğulmuş.

Meşhur birisi öldüğünde, haberlerde “Falan kişiyi, falan kişiler son yolculuğunda yalnız bırakmadılar” şeklinde sözler duyarız. Bu söz gafletin belki de son noktasıdır. Bir kere falan kişi son yolculuğuna çıkmıyor, onun için yolculuk asıl şimdi başlamıştır. Ameline göre ya gözlerin görmediği mükâfata yahut da akla gelmeyen azaba uğrayacaktır. Ayrıca onu son yolculuğunda yalnız bırakmayan falan kişiler aslında onu en muhtaç olduğu anda yalnız bırakmışlardır. Zaten başka türlü de olamazdı; zira mal, evlat, eş, akraba ve dostlar en fazla mezarın başına kadar gelir, ondan sonra kişi ve ameli daracık kabri paylaşılır.

Peki, biz ölüme ne kadar hazırız? Dünya için biriktirdiklerimizi ahiretimiz için de biriktiriyor

muyuz? Veya ölümü ne kadar hatırlıyoruz? Esasen hiç hatırlıyor muyuz? Dünyanın keşmekeşinde pek çoğumuz belki günlerce ölümü hiç anmadan, hiç tefekkür etmeden, aklına dahi getirmeden normal hayatına devam ediyor. Ne garip değil mi, bu dünyada hiç kimse ölümü inkâr edemez, herkes günün birinde mutlaka öleceğini bilir; ama her nedense o günün hiç gelmeyeceğini zanneder. Ama istesek de, istemesek de ölüm haktır ve zamanı geldiğinde hepimiz bu şerbetin tadına bakacağız. O yüzden hazırlığımız tam, tedarikimiz eksiksiz olmalıdır. Ölümü hiç unutmayalım, zira ölüm meleği, zamanımız geldiğinde bizi unutup ihmal etmez. Kendimizi manevi olarak takviye etmek için ibadetlere daha sıkı sarılmalı, kulluk vazifemizi hakkıyla yerine getirmeliyiz. Bir gün kapımıza ölüm meleği dayandığı zaman, hazırlıksız bir şekilde yakalanmayalım. Unutmayalım, ölümün okları hedeflerini ıskalamazlar